

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ *ΎϋϚ* κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 20643/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

18 Σεπτεμβρίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 18.09.2008

(υπογραφή)

S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση *ΎϋϚ* κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 28 Αυγούστου 2008,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 20643/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο **ΥΪΘÈ** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Μαΐου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Γ. Τσόλια, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Σεπτεμβρίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Σύμφωνα με το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε επιπλέον να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1962 και κατοικεί στο Ίλιον Αττικής.

5. Στις 5 Απριλίου 1999, μέσα στα πλαίσια εμπορικών δραστηριοτήτων του προσφεύγοντος, ένας εκ των συνεργατών του του ζήτησε να παραδώσει μία βαλίτσα που περιείχε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στον Γ.Β. ο οποίος ήταν στην πραγματικότητα αστυνομικός. Τη στιγμή που ο προσφεύγων έδειχνε στον Γ.Β., ο οποίος ήταν ντυμένος με πολιτικά, τα χαρτονομίσματα που είχε φέρει, ήτοι 4940 χαρτονομίσματα των 100 δολαρίων ΗΠΑ έκαστο, συνελήφθη από άλλους αστυνομικούς που παρακολουθούσαν τη σκηνή από κοντά. Η σύλληψή του

αποτελούσε τμήμα μίας αστυνομικής επιχείρησης για την εξάρθρωση μίας συμμορίας παραχάραξης χαρτονομισμάτων.

6. Στις 6 Απριλίου 1999, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών απήγγειλε στον προσφεύγοντα κατηγορίες για παραχάραξη και θέση σε κυκλοφορία παραχαραγμένων χαρτονομισμάτων, καθώς και για σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Στις 7 Απριλίου 1999, ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση.

7. Στις 9 Μαρτίου 2000, το Κακουργοδικείο Αθηνών κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο για τις κατηγορίες που του απαγγέλθηκαν και του επέβαλε ποινή κάθειρξης δεκαέξι ετών καθώς και χρηματική ποινή (απόφαση αριθ. 846/2000).

8. Στις 14 Μαρτίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

9. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 24 Μαρτίου 2004. Το Εφετείο Αθηνών εξέτασε πολλές μαρτυρίες κατηγορίας και υπεράσπισης και ανέγνωσε πολυάριθμες εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης που συντάχθηκαν μέσα στα πλαίσια της υπόθεσης καθώς και την έκθεση της αστυνομίας σχετικά με την κατάσχεση των πλαστών χαρτονομισμάτων κατά τη σύλληψη του προσφεύγοντος. Την ίδια ημέρα, το εφετείο Αθηνών μείωσε την επιβληθείσα ποινή κάθειρξης σε οκτώ έτη και έξι μήνες για παραχάραξη χαρτονομισμάτων και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Σε ό,τι αφορά την παραχάραξη χαρτονομισμάτων, το δικαστήριο δέχθηκε ότι ο προσφεύγων είχε εφοδιαστεί με πλαστά χαρτονομίσματα με σκοπό να τα θέσει σε κυκλοφορία γνωρίζοντας ότι αυτά ήταν πλαστά. Ο προσφεύγων αθώωθηκε από τις κατηγορίες της θέσης σε κυκλοφορία πλαστών χαρτονομισμάτων και της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης (απόφαση αριθ. 597/2004).

10. Στις 13 Μαΐου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης. Μεταξύ των λόγων αναίρεσης, υποστήριξε ότι το εφετείο δεν είχε λάβει υπόψη καμία επίσημη πραγματογνωμοσύνη που να αποδεικνύει την επίδικη παραχάραξη και ότι οι λόγοι καταδίκης του ήταν συνεισώως ανεπαρκείς. Πρόσθεσε ότι διέπραξε τις επίδικες πράξεις επειδή παρακινήθηκε από τον αστυνομικό Γ.Β., κατά παράβαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Προέβαλε και άλλους λόγους αναίρεσης οι οποίοι στηρίζονταν στην αστυνομική προβοκάτσια.

11. Εν τω μεταξύ, στις 26 Μαρτίου 2004, ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος.

12. Στις 5 Δεκεμβρίου 2005, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν επαρκώς με τρόπο επαρκή και σαφή και ανέφερε χωρίς κενά ή αντιφάσεις τα αναγκαία

πραγματικά περιστατικά για την απόδειξη των συστατικών στοιχείων των εγκλημάτων για τα οποία είχε καταδικαστεί ο προσφεύγων. Σημείωσε επιπλέον ότι το εφετείο είχε νομίμως αποδείξει ότι ο προσφεύγων γνώριζε τον πλαστό χαρακτήρα των επίδικων χαρτονομισμάτων. Τέλος, ο Άρειος Πάγος διαπίστωσε ότι, όπως προέκυπτε από την απόφαση αριθ. 597/2004 του εφετείου Αθηνών, ο αστυνομικός Γ.Β. δεν είχε υποκινήσει τον προσφεύγοντα να διαπράξει τα επίδικα εγκλήματα, για τον λόγο ότι ο τελευταίος τα είχε ήδη διαπράξει πριν την παρέμβαση του εν λόγω αστυνομικού (απόφαση αριθ. 2383/2005).

II. ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Το άρθρο 207 του ποινικού κώδικα προβλέπει:

«Όποιος παραποιεί ή νοθεύει μεταλλικό νόμισμα ή χαρτονόμισμα οποιουδήποτε κράτους ή εκδοτικής αρχής, είτε κατά είτε πριν από το χρόνο νόμιμης κυκλοφορίας του είτε κατά το διάστημα κατά το οποίο γίνεται δεκτό προς ανταλλαγή από τους αρμόδιους φορείς, με σκοπό να το θέσει σε κυκλοφορία σαν γνήσιο, καθώς και όποιος προμηθεύεται, αποδέχεται, εισάγει, εξάγει, μεταφέρει ή κατέχει τέτοιο νόμισμα για τον ίδιο σκοπό, τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών και χρηματική ποινή.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

A. Επί της αιτίας της ελκόμενης από τη διάρκεια της διαδικασίας

14. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Τα εφαρμοστέα τμήματα της εν λόγω διάταξης έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα

αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

1. Επί του παραδεκτού

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. Επί της ουσίας

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

16. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 5 Απριλίου 1999, με τη σύλληψη του προσφεύγοντα, και περατώθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 2005, με την απόφαση αριθ. 2383/2005 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως έξι έτη και οκτώ μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

17. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας για να αποδείξει ότι κάθε στάδιο αυτής διεξήχθη με ταχύτητα. Υποστηρίζει επιπλέον ότι, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υπόθεσης και του φόρτου εργασίας του εφετείου Αθηνών, η συνολική διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική.

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

19. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pélissier et Sassi*).

20. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι η υπόθεση παρέμεινε εκκρεμής ενώπιον του εφετείου για περισσότερα από τέσσερα έτη, περίοδος που είναι αφ'εαυτής υπερβολική, ακόμα κι αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η επίδικη υπόθεση παρουσίαζε μία σχετική πολυπλοκότητα. Κατά τα λοιπά, σε ό,τι αφορά το επιχείρημα της Κυβέρνησης που έλκεται από την υπερφόρτωση του πινακίου του εφετείου Αθηνών, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι είναι ευθύνη των συμβαλλομένων Κρατών να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί μίας αμφισβήτησης ποινικής φύσεως (βλέπε κατά την έννοια αυτή *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], no. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV).

21. Ενόψει των ανωτέρω και λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 σε ό,τι αφορά τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

B. Επί των αιτιάσεων που έλκονται από το δίκαιο της διαδικασίας

22. Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, ότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης στο μέτρο που παρακινήθηκε από τον αστυνομικό Γ.Β. να διαπράξει μία παράβαση για την οποία στη συνέχεια κρίθηκε ένοχος. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η επίδικη αστυνομική επιχείρηση στην οποία εμπλεκόταν ένας «agent provocateur» δεν διατάχθηκε ούτε ελέγχθηκε από κάποιον δικαστή. Επιπλέον, ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν αποδείχθηκε κατά τη δικαστική διαδικασία ότι τα κατασχεθέντα χαρτονομίσματα ήταν πλαστά. Τέλος, επικαλούμενος τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, κατηγορεί τον Άρειο Πάγο ότι δεν απάντησε σε κάποιους από τους λόγους αναίρεσής του.

Επί του παραδεκτού

α) Επί της επικαλούμενης παρέμβασης ενός *agent provocateur*

23. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, κατά την πάγια νομολογία του, το παραδεκτό των αποδείξεων καθώς και η αποδεικτική δύναμή τους υπάγονται καταρχήν στους κανόνες του εθνικού δικαίου και ότι είναι καταρχήν αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να αξιολογήσουν τα στοιχεία που συνέλεξαν. Αποστολή του Δικαστηρίου είναι να διερευνήσει αν η διαδικασία στο σύνολό της, συμπεριλαμβανομένου του τρόπου παρουσίασης των αποδεικτικών μέσων, έχει δίκαιο χαρακτήρα (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Teixeira de Castro κατά Πορτογαλίας*, αριθ. 25829/94, § 34, CEDH 1998-IV, και *Khan κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 35394/97, § 34, CEDH 2000). Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί, κατ' αρχήν, επί του παραδεκτού ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων, παραδείγματος χάριν για στοιχεία που αποκτήθηκαν με παράνομο τρόπο, ή ακόμα επί της ενοχής του προσφεύγοντος. Αποστολή του είναι να εξετάσει αν η διαδικασία, συμπεριλαμβανομένου του τρόπου απόκτησης των αποδεικτικών στοιχείων, ήταν δίκαιη στο σύνολό της, κάτι που συνεπάγεται την εξέταση της επίμαχης «παρανομίας» και, εφόσον πρόκειται για παραβίαση ενός άλλου δικαιώματος που προστατεύει η Σύμβαση, της φύσης της παραβίασης αυτής. (βλέπε *Ramanauskas κατά Λιθουανίας* [GC], αριθ. 74420/01, § 52, CEDH 2008-...).

24. Επιπλέον, αν η παρέμβαση των μυστικών πρακτόρων μπορεί να είναι αποδεκτή στο μέτρο που οριοθετείται και περιβάλλεται σαφώς από εγγυήσεις, το δημόσιο συμφέρον δεν μπορεί να αιτιολογήσει τη χρήση στοιχείων που συνελέγησαν κατόπιν αστυνομικής προβοκάτσιας. Μία τέτοια μέθοδος μπορεί να στερήσει *ab initio* και οριστικώς τον κατηγορούμενο από μία δίκαιη δίκη (βλέπε, ειδικότερα, πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Teixeira de Castro*, §§ 35-36 και 39, *Vanyan κατά Ρωσίας*, αριθ. 53203/99, §§ 46-47, 15 Δεκεμβρίου 2005).

25. Αστυνομική προβοκάτσια υπάρχει όταν οι εμπλεκόμενοι πράκτορες –μέλη των δυνάμεων της τάξεως ή άτομα που παρεμβαίνουν κατόπιν αιτήματός τους- δεν περιορίζονται στο να εξετάζουν με αμιγώς παθητικό τρόπο την εγκληματική δραστηριότητα, αλλά ασκούν στο άτομο που ασκεί την εν λόγω δραστηριότητα μία επιρροή ικανή να το παρακινήσει να διαπράξει μία παράβαση που σε διαφορετική περίπτωση δε θα είχε διαπράξει, προκειμένου να καταστήσουν δυνατή την διαπίστωση, δηλαδή να αποκτήσουν αποδείξεις και να ασκήσουν διώξεις (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Teixeira de Castro*, § 38, πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Ramanauskas κατά Λιθουανίας* [GC], § 55).

26. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τις εξηγήσεις του προσφεύγοντα και τα προσκομισθέντα έγγραφα προκύπτει ότι ο αστυνομικός Γ.Β. παρουσιάστηκε ως αγοραστής των πλαστών χαρτονομισμάτων που προσέφερε ο προσφεύγων. Ο τελευταίος συνελήφθη αμέσως αφού έδειξε τα πλαστά χαρτονομίσματα στον αστυνομικό Γ.Β. Ο προσφεύγων καταδικάστηκε στη συνέχεια για παραχάραξη χαρτονομισμάτων, ήτοι δολαρίων ΗΠΑ. Σύμφωνα με την εφαρμοστέα διάταξη του ελληνικού ποινικού κώδικα, το συστατικό στοιχείο του εν λόγω εγκλήματος είναι η κατασκευή ή η απλή κατοχή πλαστών χαρτονομισμάτων. Ωστόσο, όπως ο Άρειος Πάγος δέχθηκε στην απόφασή του αριθ. 2383/2005, το έγκλημα της παραχάραξης είχε διαπραχθεί από τον προσφεύγοντα πριν έρθει σε επαφή με τον μυστικό αστυνομικό. Πράγματι, ο προσφεύγων είχε ήδη στην κατοχή του τα επίδικα πλαστά χαρτονομίσματα και γνώριζε ότι ήταν παραχαραγμένα. Συνεπώς, η ενέργεια του αστυνομικού δεν προκάλεσε εν προκειμένω την επίδικη παράβαση καθώς αυτή είχε διαπραχθεί πολύ πριν τη συνάντηση μεταξύ του προσφεύγοντος και του Γ.Β.

27. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτίαση η ελκόμενη από την απουσία δικαστικού ελέγχου της επιχείρησης στηρίζεται σε έναν εσφαλμένο συλλογισμό, ήτοι ότι ο αστυνομικός Γ.Β. συμπεριφέρθηκε ως «agent provocateur».

28. Έπεται ότι η αιτίαση η ελκόμενη από την επικαλούμενη παρακίνηση για διάπραξη της επίδικης παράβασης από έναν «agent provocateur» είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

β) Επί των λοιπών παραβιάσεων των ελκόμενων από το δίκαιο της διαδικασίας

29. Σε ό,τι αφορά την τεκμηρίωση της ενοχής του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, όπως προκύπτει από τον φάκελο, τα εθνικά δικαστήρια έλαβαν υπόψη στοιχεία επαρκή για να συμπεράνουν ότι τα επίδικα χαρτονομίσματα ήταν πλαστά. Ειδικότερα, το εφετείο Αθηνών εξέτασε πολλές μαρτυρίες κατηγορίας και υπεράσπισης και ανέγνωσε πολυάριθμες εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης που συντάχθηκαν στα πλαίσια της υπόθεσης καθώς και την έκθεση της αστυνομίας σχετικά με την κατάσχεση των πλαστών χαρτονομισμάτων κατά τη σύλληψη του προσφεύγοντος. Επιπλέον, οι λόγοι αναίρεσης που δεν εξέτασε ο Άρειος Πάγος

στηρίζονταν στο γεγονός ότι ο Γ.Β. συμπεριφέρθηκε ως «agent provocateur». Ωστόσο, το ανώτατο δικαστήριο επικύρωσε στην απόφασή του τη διαπίστωση ότι ο Γ.Β. δεν είχε διαδραματίσει αυτό το ρόλο. Συνεπώς, ήταν περιττό να αποφανθεί ο Άρειος Πάγος και επί των εν λόγω λόγων αναίρεσης.

30. Το Δικαστήριο δε διακρίνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της δίκης. Ειδικότερα, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι τα εθνικά δικαστήρια εξέδωσαν τις αποφάσεις τους βασιζόμενα στην ισχύουσα νομοθεσία και δεν φαίνεται, ως προς τούτο, ότι η ερμηνεία της εφαρμοστέας νομοθεσίας ή η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία προέβησαν μπορεί να ήταν αυθαίρετη ή παράλογη. Επιπλέον, ο προσφεύγων έτυχε του ευεργετήματος μίας αντιμωλία συζήτησης κατά την οποία είχε τη δυνατότητα να εκθέσει ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων τα επιχειρήματα που έκρινε προσήκοντα για την υπεράσπιση της υπόθεσής του.

31. Τέλος, σε ό,τι αφορά το άρθρο 13 της Σύμβασης, δεν επιβάλλεται να εξετασθεί εκ νέου η αιτίαση υπό το πρίσμα της διάταξης αυτής οι απαιτήσεις της οποίας είναι λιγότερο αυστηρές από εκείνες που διατυπώνει το άρθρο 6 § 1.

Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

32. Επικαλούμενος το άρθρο 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για τις συνθήκες κράτησής του. Επικαλούμενος τα άρθρα 6 §§ 2 και 3 της Σύμβασης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το εφετείο δεν έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που ήταν απαραίτητα για την τεκμηρίωση των πραγματικών περιστατικών και ότι το σκεπτικό του δεν τήρησε την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας. Τέλος, επικαλούμενος το άρθρο 8 της Σύμβασης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά του αστυνομικού Γ.Β. παραβίασε την ιδιωτική του ζωή.

Επί του παραδεκτού

33. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 3 της Σύμβασης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος στις 26 Μαρτίου 2004 από τις φυλακές Κορυδαλλού, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν τις 18 Μαΐου 2006,

ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι εκπρόθεσμη.

34. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τον φάκελο δεν προκύπτει ότι η απόφαση αριθ. 597/2004 του Εφετείου Αθηνών παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η παράγραφος 3 του άρθρου 6 περιέχει έναν κατάλογο περιπτώσεων ειδικής εφαρμογής της γενικής αρχής που διατυπώνεται στην παράγραφο 1: τα διάφορα δικαιώματα που απαριθμεί χωρίς να τα εξαντλεί αντιπροσωπεύουν τις πλευρές, μεταξύ άλλων, της έννοιας της δίκαιης δίκης στην ποινική διαδικασία. Το Δικαστήριο εξετάζει συνεπώς μία αιτίαση που έλκεται από το άρθρο 6 § 3 υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Mefstah και λοιποί κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 32911/96, 35237/97 και 34595/97, § 40, CEDH 2002-VII). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο αναφέρεται ειδικότερα στο σκεπτικό του σχετικά με την αιτιολογία της απόφασης αριθ. 597/2004 του Εφετείου Αθηνών (βλέπε πιο πάνω παράγραφοι 29-30). Γενικά, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, το Δικαστήριο δεν διέκρινε καμία ένδειξη παραβίασης του άρθρου 6 § 3 της Σύμβασης.

35. Τέλος, η συμπεριφορά του αστυνομικού Γ.Β. σε καμία περίπτωση δεν παραβίασε το δικαίωμα του προσφεύγοντος στην ιδιωτική ζωή.

36. Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

38. Ο προσφεύγων αξιώνει 100.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας.

39. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 3.000 ευρώ.

40. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη σε ό,τι αφορά το δικαίωμά του να εκδικασθεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 3.500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του εν λόγω ποσού.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

41. Ο προσφεύγων αξιώνει το συνολικό ποσό των 3.900 ευρώ το οποίο αναλύεται ως εξής:

i. 1.200 ευρώ για την αμοιβή που κατέβαλε στον δικηγόρο του για τη διαδικασία ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, για την οποία προσκομίζει τιμολόγιο,

ii. 2.700 ευρώ για την αμοιβή και τα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς να προσκομίζει απόδειξη.

42. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά και ότι το επιδικαστέο ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Προκειμένου περί των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως τούτο να ληφθεί υπόψη (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Carriano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Το Δικαστήριο σημειώνει εν τούτοις ότι τα αιτούμενα εν προκειμένω έξοδα δεν γεννήθηκαν από την διάρκεια της διαδικασίας, αλλά είναι έξοδα στα οποία φυσιολογικά υποβάλλεται κανείς μέσα στα πλαίσια της επίδικης διαδικασίας. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν

προσκομίζει κανένα τιμολόγιο όσον αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιόν του. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημα αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 3.500 (τρεις χιλιάδες πεντακόσια) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 18 Σεπτεμβρίου 2008 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 6 Οκτωβρίου 2008

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος